

ingen Maade været min Mening, og jeg kan forsaavidt altsaa være enig med den sidste ærede Taler, at antyde, at de særdeles Banskfeligheder og Uhyggeligheder, som have vist sig ved Discussionen af Lovforslag, der angaae Personligheder, skulde ligge enten i Feil fra Regjeringens Side eller i en mindre taktmæssig Behandlingsmaade fra Rigsdagens Side. Nei, tværtimod! jeg troer, at det netop fordi Banskfeligheden ligger i selve Sagens Natur og ingenlunde i den Behandlingsmaade, som man kan lade dem blive tildeel, er en Nødvendighed, at man maa ønske at undgaae at indlade sig paa dem. Man kan i Forveien gjenstidigt give hinanden Løfte saa meget man vil om, at saadanne Discussioner skulde gennemføres med den størst mulige Lethed, — det lader sig ikke gjøre; det ligger i Sagens Natur, at man ikke kan undgaae at komme ind paa en Discussion, der er af en særegen Ubehagelighed og fremfor Alt af en særegen Banskfeligthed. Jeg skal forøvrigt tillade mig at fremhæve endnu en Betragtning, som jeg troer at have forbigaaet ved denne Sags tidligere Behandling, at man nemlig ved at vedtage denne Lov vil gjøre i mine Tanker et væsentligt Skridt fremad til at faae et saadant Regulativ, som man saa meget ønsker. Der er med andre Ord to Sider, med Hensyn til hvilke det Forhold, som denne Lønningssag angaaer, kan kaldes svævende: paa den ene Side svæver det i een Retning med Hensyn til Lønningernes Størrelse, og paa den anden Side svæver det med Hensyn til Lønningernes Antal. Dette Lovudkast gaaer ud paa at forhindre den ene Retning af det Svævende, nemlig den, der angaaer Lønningernes Størrelse; derimod vil der blive endnu noget Svævende tilbage, nemlig det med Hensyn til Lønningernes Antal. Men jeg troer, at selve dette Lovforslag vil føre til hurtigere end ellers at komme ud ogsaa af denne sidste svævende Stilling. Det Svævende og Ustikre med Hensyn til disse

Embeders Antal, som afgiver en Hovedvanskelighed ved et Regulativs Udarbejdelse, er nemlig for en ikke ringe Deel begrundet deri, at Organisationen af Contoirerne under de forskellige Ministerier er meget forskellig. Naar man tager en Finantslov, f. Ex. den for det første Finantsaar 1850—51, for sig, hvor alle Embedsstillingerne findes opførte i Detaillen, vil man see, hvilken Uoverensstemmelse der er imellem de forskellige Ministerier, og navnlig Uoverensstemmelser af det Slags, der idag have været Gjenstand for min ærede Collegas (Justitsministerens) Udvikling, da navnlig Justitsministeriet, som Arv efter det forrige Cancellie, har faaet en Organisation af sine Contoirer, som er væsentlig afvigende fra den Organisation, der ellers almindelig er anseet for hensigtsmæssig i de øvrige Ministerier. Der er andre Afvigelser, som jeg ikke skal tillade mig at opholde Thinget med, i de andre Ministerier; men der er endogsaa under samme Ministerium Afvigelser i Henseende til Organisationen af de forskellige Contoirer. Disse Afvigelser vil man efterhaanden under Indskydelsen af denne Lov, der angaaer Lønningerne, komme til at fjerne. Min ærede Collega har idag antydet, hvorledes det vilde være ham muligt uden at begjere en Forøgelse af den Sum, der for Tiden udtræves til et vist Contoir, at faae en forandret Organisation, der kan svare til Contoirets Lørv for Fremtiden, i Uoverensstemmelse med denne Lov, og af saadanne Tilfælde vil der være flere. Naar man vil tage for Exempel den Slags Bestillingsmænd for sig, der omhandles i den 5te Klasse, vil man finde, at der er opført 2 Begreber, Cancellister og Underrevisorer, der for Dieblirket svare til 5 a 6 forskellige Slags Embedsstillinger og Benævnelser, der i Grunden alle have det samme Arbejde. Der er altsaa for Dieblirket ingen Uoverensstemmelse imellem flere af de forskellige Ministerier i saa Henseende.